

ליאור עוזר לאמא

ליאור הקטן עזר לאמא לנקות את הבית לפסח אמא אמרה שצריך להוציא את כל החמץ, כלומר, כל שאריות הלחם מהבית. ליאור מצא פרוו קטן מאחורי הספה והוא עמד והתבונן באמא שנקתה אותה בקפידה.

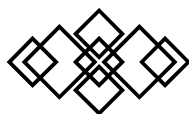
הם נקו את כל הבית: את השלחן, את הרצפה ואת הארונות. ליאור אפילו עזר לנקות את החלונות! הוא אהב לראות את השמש זורחת דרך הזכוכית הנקיה. לאחר מכן, אמא הוציאה את כל הכלים

היפים, היא סדרה את השלחן והכניסה את המצות הטריות. הבית נראה זוהר וחדש!

ליאור היה גאה בעצמו. הוא עזר להכין את הבית לחג הפסח, והוא ידע שזה חג מיוחד. הוא כל כך מחכה לליל הסדר!

חתימות קריאה:

_____ , _____ , _____

בדיקת חמץ

עמר הקטן מאוד התרגש, היום זה יום בדיקת החמץ! אבא שלו, עם פנס קטן ביד, זחל על הברכים וחפש בכל פנה ובכל חריץ. "חמץ, חמץ, איפה אתה?" שאל אבא.

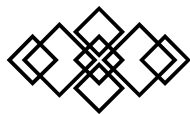
עמר עקב אחריו בסקרנות. הם חפשו מתחת לשלחנות, מאחורי הארונות ואפילו בתוך המגרות. עמר מצא פרור קטן מאחורי המקרר. "מצאתי!" צעק בשמחה. אבא לקח את הפרור הקטן והכניס אותו לכלי מיוחד.

הם בדקו בכל מקום, בכל חדר, בכל פנה. עמר הרגיש כמו בלש קטן, מחפש סוד חשוב. לבסוף, לאחר חפוש קפדני, אבא הכריז: "אין חמץ בבית!"

עמר היה גאה מאוד. הוא עזר לאבא למצא את כל החמץ, והוא ידע שזה צעד חשוב בהכנות לפסח. הוא כבר צפה לסדר פסח ולחג היפה הזה.

חתימות קריאה: _____, _____, _____

שִׁרְפַת חֶמֶץ

נַעֲמָה הַקְטָנָה הֵיטָה מְרַתֶּקֶת. אָבָא שָׁלָה לָקַח אֶת כָּל הַחֶמֶץ שְׂאֵסְפוּ –
פְּרוּרִים קֶטְנִים, קֶצֶת בָּצֶק יֶשֶׁן וְאֶפְלוּ עֹגִיָּה שֶׁנִּשְׂאָרָה מֵהַשְּׁבֹועַ שֶׁעָבַר –
וְהַכְּנִיס אוֹתָם לְשִׁקִּית נִיר.

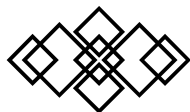
"עֲכָשׁוּ נִשְׂרֹף אֶת הַחֶמֶץ!" אָמַר אָבָא בְּחִיוָהּ. נַעֲמָה לָקְחָה אֶת הַשִּׁקִּית בְּיָדֶיהָ
קֶטְנוֹת, וְהֵלְכָה עִם אָבָא אֶל הַגְּנָה. הֵם הִדְלִיקוּ אֵשׁ קֶטְנָה וְאָבָא שָׁם בְּזִהִירוֹת
אֶת הַשִּׁקִּית בְּתוֹךְ הָאֵשׁ.

נַעֲמָה צָפְתָה אֵיךְ הַלֵּהבוֹת לוֹחֲשׁוֹת אֶת הַשִּׁקִּית
וְהָיָא שָׁמְעָה אֶת הַצִּלִּיל הַקָּטָן שֶׁל הַחֶמֶץ שֶׁנִּשְׂרָף.
זֶה הָיָה קֶצֶת מוּזָר, אָבֵל גַּם קֶצֶת מְרֻגָשׁ.

אַחֲרֵי שֶׁהָאֵשׁ כָּבְתָה, אָבָא אָמַר: "עֲכָשׁוּ אֵין יוֹתֵר חֶמֶץ בַּבַּיִת! הַכֹּל מוֹכֵן
לְפֶסַח!" נַעֲמָה חִיָּכָה. הִיא יָדְעָה שֶׁזֶהוּ סוּף שֶׁל פֶּרֶק אֶחָד, וְהִתְחִלָּה שֶׁל חֵג
שִׂמְחָה וּמִיָּחָד. הִיא כָּבַר חֲכָתָה לְסֵדֶר פֶּסַח!

חֲתִימוֹת קְרִיאָה: _____, _____, _____.

אַפִּית מִצוֹת

דְּנִיאל הִקְטֵן מְאֹד אָהַב אֶת רִיחַ הַמִּצּוֹת. הוּא הֵלֵךְ עִם אָבִא שְׁלוֹ לְמֵאֲפִיָּה מִיַּחְדָּת, מֵאֲפִיָּה שְׁאוּפִים בָּהּ מִצּוֹת לֶפְסַח. הָרִיחַ הָיָה מְיֻחָד וְהִזְכִּיר לוֹ אֶת חַג הַפֶּסַח.

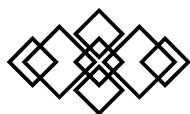
בְּמֵאֲפִיָּה, הוּא רָאָה אֶת הָאוּפִים מְכִינִים אֶת הַבֶּצֶק. הֵם הִנִּיחוּ קֶמַח בְּקַעֲרָה, מְזָגוּ לְתוֹכָהּ מַיִם וְהִתְחִילוּ לְלוּשׁ בְּמַהֲרָה רַבָּה.

וְאִזְ הִגִּיעַ הַחֶלֶק הַכִּי מְרָגֵשׁ! הָאוּפִים הִכְנִיסוּ אֶת הַתְּבֻנִיּוֹת לְתַנּוּר עֵנֶק וְחֶם. דְּנִיאל רָאָה אִיךְ הַבֶּצֶק הוֹפֵךְ לְמִצּוֹת פְּרִיכוֹת וְזֶהְבוֹת. הוּא שָׁמַע אֶת הַצִּלִּיל הַקֵּל שֶׁל הַמִּצּוֹת שֶׁנֶּאֱפוֹת וְרָאָה אֶת הָאֲדָמִים עוֹלִים מֵהַתַּנּוּר.

דְּנִיאל קִבֵּל מִצָּה חֲמָה וְטַעֲמָה, יֵשֶׁר מֵהַתַּנּוּר. הִיא הֵיְתָה פְּרִיכָה וְטַעֲמָה כָּל כָּר! הוּא יָדַע שֶׁזוֹ מִצָּה מְיֻחָדָת, כִּי הוּא עֶזֶר לְאֶפֶסֶת אוֹתָהּ. הוּא כָּבַר חֲכָה לְאֶכֶל אֶת הַמִּצּוֹת בְּפֶסַח.

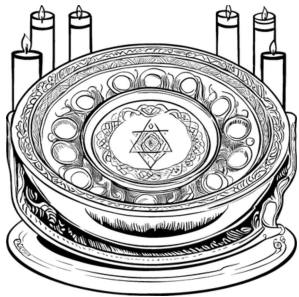
חֲתִימוֹת קְרִיאָה: _____, _____, _____.

ליל הסדר

נעם הקטן מתרגש כל כך, היום יחול ליל הסדר! הוא לבש חלצה חדשה ומכנסים חדשים. בבית סבתא, ריח של מאכלים טעימים רחף באויר - ריח של מצות פריכות, מרור חריף וחרסת מתוקה.

סבתא, שאצלה מתארחת המשפחה, הסבירה לנעם מה קורה בליל הסדר. "נעם, אמרה, "בלילה הזה אנחנו זוכרים איך יצאו בני ישראל מעבדות מצרים לחרות".

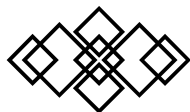

נעם שמע על עבדות מצרים, על פרעה הרשע ועל הים שנבקע. הוא ראה את הקערה המיוחדת עם כל הסמלים: המרור המר, הזרוע, הביצה, החרסת המתוקה... הוא שאל המון שאלות וסבתא ענתה בסבלנות.

במהלך הסדר, נעם גלה משהו מיוחד: הוא גלה שהוא אוהב את המרור, למרות שהוא מריר!

בסוף ליל הסדר, נעם חבק את סבתא חזק, ואמר לה: "סבתא, ליל הסדר הזה היה הכי מיוחד בעולם!" סבתא חיכה, כי היא ידעה שנעם צודק.

חתימות קריאה: _____, _____, _____

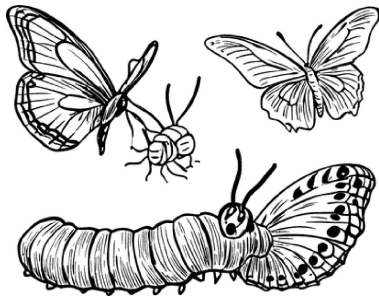

שְׁפִי מַצְלִיחַ לְעוֹף

שְׁפִי הַפְּרָפֶר הַקָּטָן הָיָה כָּל כָּךְ נִרְגָּשׁ, הוּא בָקַע מֵהַגֶּלֶם שֶׁלוֹ וּכְבֵר הוּא רָצָה לְעוֹף. הוּא פָתַח אֶת כַּנְפָיו הַיְפֹת, יִרְקוֹת עִם נִקְדוֹת כְּתָמוֹת, וְהִתְכוּנָן לְהִמְרִיא. אֲבָל... שְׁפִי לֹא הִצְלִיחַ לְעוֹף. הוּא נָסָה שׁוּב וְשׁוּב, אֲבָל הַכַּנְפִּים שֶׁלוֹ הָיוּ כְבִדוֹת מְדִי. הוּא נָפַל עַל הָעֵשֶׂב וְהִרְגִישׁ עֲצוּב מְאֹד.

"לָמָּה אֲנִי לֹא מַצְלִיחַ לְעוֹף?" שָׁאַל שְׁפִי אֶת חֲבֵרוֹ, זִזּוֹ הַזָּחַל.

זִזּוֹ חִיָּךְ. "אַתָּה צָרִיךְ לִיבֵשׁ קֶצֶת אֶת הַכַּנְפִּים שֶׁלְּךָ, שְׁפִי," אָמַר זִזּוֹ. "שֵׁב בְּשֶׁמֶשׁ, וְהַכַּנְפִּים שֶׁלְּךָ יִהְיוּ לְקִלּוֹת וְיִפּוֹת."

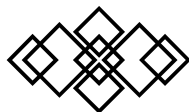

שְׁפִי עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁזִזּוֹ אָמַר. הוּא יָשַׁב בְּשֶׁמֶשׁ הַחֲמִימָה וְהִרְגִישׁ אֶת הַכַּנְפִּים שֶׁלוֹ מְתִיבֵשׁוֹת. לָאֵט לָאֵט, הַכַּנְפִּים שֶׁלוֹ הָפְכוּ קִלּוֹת יוֹתֵר.

וְאֵז, שְׁפִי נָסָה שׁוּב לְעוֹף. הַפְּעַם, הוּא הִצְלִיחַ! הוּא הִמְרִיא בְּאֶשֶׁר וְטָס מֵעַל הַפְּרָחִים וְהַעֲצִים. הוּא הָיָה כָּל כָּךְ שֶׁמֵּח! הוּא לָמַד שֶׁגַם אִם קָשָׁה בְּהִתְחַלָּה, עִם קֶצֶת סְבִלְנוּת, הַכֹּל אֶפְשָׁרִי.

חֲתִימוֹת קְרִיאָה:

_____ , _____ , _____

אָבִיב הַיַּעַל!

דְּנֵי הַדָּב הַקָּטָן הַתְּעוֹרֵר מִשְׁנַת הַחֶרֶף הָאֲרָכָה שְׁלוֹ. הוּא פֶּעַר אֶת עֵינָיו הַקָּטָנוֹת ו... וְאוּ! הַכֹּל הִיָּה שׁוֹנָה.

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה חֲמִימָה, לֹא קָרָה כְּמוֹ בַּחֶרֶף. הָרוּחַ נִשְׁבָּה בְּעֵדִינֹת וְרִיחַ שֶׁל פְּרָחִים מִתּוֹקִים רָחַף בְּאֵוִיר. הַשֶּׁלֶג נֶעְלַם וְהַעֲצִים הִתְכַסּוּ בְּעֵלִים יִרְקִים רַעֲנָנִים. דְּנֵי יֵצֵא מֵהַמְּעָרָה שְׁלוֹ וְרָאָה פְּרָחִים צְבֻעוֹנִיִּים פּוֹרְחִים בְּכָל מְקוֹם: אֲדָמִים,

צְהָבִים, סָגְלִים, כְּחֻלִּים! פְּרָפְרִים צְבֻעוֹנִיִּים רַחְפוּ בֵּין הַפְּרָחִים, וְצִפּוֹרִים שָׂרוּ שִׁירִים עֲלֵיזִים.

"אָבִיב!" צֶעַק דְּנֵי בְּשִׂמְחָה. הוּא רָץ בֵּין הָעֲצִים, קָפֵץ מֵעַל נְחָלִים זֹרְמִים, וְשַׁחַק עִם אֲרֻנְבַת קֶטְנָה וְחִמוּדָה.

הוּא רָאָה דְּבוּרָה קֶטְנָה עוֹבְדַת קֶשֶׁה, אוֹסֶפֶת צוּף מִפְּרָחִים.

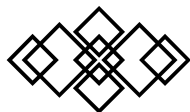
הוּא רָאָה נְמָלִים סוֹחֲבוֹת גְּרִיגִירֵי חוּל קֶטְנִים. הוּא רָאָה זַחַל קָטָן זוֹחֵל עַל עֵלָה יֶרֶק.

דְּנֵי הַבֵּין שֶׁהָאָבִיב הוּא זְמַן שֶׁל צְמִיחָה, שֶׁל שִׂמְחָה וְשֶׁל חַיִּים חֲדָשִׁים. הוּא הִרְגִישׁ שִׂמְחָה וּמְלֵא אֲנֵרְגִיָּה. הוּא יָדַע שִׁיְהִי לוֹ עוֹד הִרְבֵּה הִרְפֵּתִיקָאוֹת בְּאָבִיב הַמְּפֹלָא

הַזֶּה! הוּא חִבֵּק אֶת הָאֲרֻנְבַת הַקֶּטְנָה, וְהֵם הִמְשִׁיכוּ לְשַׁחַק יַחַד, בְּתוֹךְ יַעַר הָאָבִיב הַפּוֹרֵחַ.

חֲתִימוֹת קְרִיאָה:

_____ , _____ , _____

אַבִּיב מַסְבִּיב

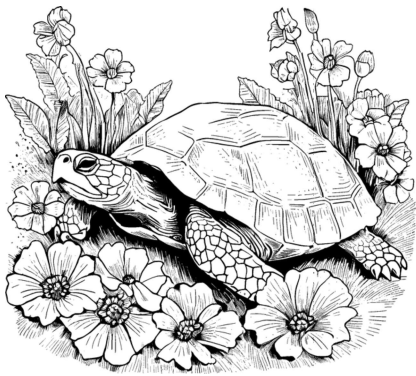
גִּרְגֵר, צָב קָטָן וְחֲמוּד, הִתְעוֹרֵר מִשְׁנֵתוֹ הָאֲרָכָה. הִשְׁמֵשׁ זְרָחָה חֲזָק וְהֶאָוִיר הָיָה חֲמִים וְנֹעִים. גִּרְגֵר הוֹצִיא אֶת רֹאשׁוֹ הַקָּטָן מִהַקְּלָפָה שְׁלוֹ ו... וְאוּ!
הַכֹּל הָיָה יֶרֶק! עֲלִים יֶרֶקִים, דָּשָׁא יֶרֶק, ו... פְּרָחִים! פְּרָחִים צְבֻעוֹנִיִּים בְּכֹל מְקוֹם!
אֲדָמִים, צְהָבִים, סָגְלִים, וְרָדִים! גִּרְגֵר מְעוֹלָם לֹא רָאָה כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה צְבָעִים יָפִים.

הוא זָחַל לָאֵט לָאֵט, מִנְסָה לְהִגִּיעַ לְפָרַח אָדָם גָּדוֹל וְיָפָה. בְּדֶרֶךְ הוּא פָגַשׁ חֲפוּשִׁית קִטְנָה.

"שָׁלוֹם!" אָמְרָה הַחֲפוּשִׁית. "מָה אַתָּה עוֹשֶׂה?"

"אֲנִי הוֹלֵךְ לְרֹאוֹת אֶת הַפָּרַח הָאָדָם" אָמַר גִּרְגֵר.

"הוּא יִפְהַפֶּה!" אָמְרָה הַחֲפוּשִׁית. "אֲבָל יֵשׁ עוֹד הַרְבֵּה פְּרָחִים יָפִים סְבִיב".

גִּרְגֵר הִמְשִׁיךְ לְזָחַל, וְהוּא רָאָה פְּרָחִים צְהָבִים כְּמוֹ הַשְּׁמֵשׁ, פְּרָחִים סָגְלִים כְּמוֹ הַשְּׁמַיִם וְרִקְפוֹת קִטְנוֹת וְיָפוֹת. הוּא אָפְלוּ רָאָה דְבוּרָה קִטְנָה עוֹבְדַת קֶשֶׁה, אוֹסֶפֶת צוּף מְפָרַח לְפָרַח.

גִּרְגֵר זָחַל עַד שֶׁהִגִּיעַ לְפָרַח הָאָדָם הַגָּדוֹל. הוּא

הָיָה יִפְהַפֶּה! אֲבָל גִּרְגֵר הִבִּין מִשֶּׁהוּ חָשׁוּב. כָּל

הַפְּרָחִים הָיוּ יָפִים בְּדַרְכָם שְׁלֵהֶם. הוּא לֹא הָיָה צָרִיךְ לִבְחֹר רֶק אֶחָד. כָּל פְּרַח תּוֹרֵם אֶת חִלְקוֹ לְאַבִּיב שְׁסָבִיב.

חֲתִימוֹת קְרִיאָה: _____, _____, _____.

